

NYTÅRSGILDEHAL 2021

Tom Kristensen har skrevet et digt om nytåret, det lyder:

Jeg ser gennem ruden mod lygternes by

Og venter hver lygte skal blive som ny.

Jeg venter, at nytår vil komme som blæst,

og rense min by til en skinnende fest.

Ja, vi har brug for at få rensed ud efter 2020, det år vi forventede os så meget af blev ikke som vi ventede.

100 året for genforeningen, 75 året for afslutningen på 2. Verdenskrig og mange andre fejring.

Alt blev aflyst, alt gik i stå, alt blev anderledes, alle blev sendt hjem.

Vi blev overladt til os selv. Til selvudvikling.

Individualismen har i mange år været det eneste saliggørende, men er den ikke ren og skær egoisme?

Individualisering betyder vi forfølger selvudvikling, og det er godt for fællesskabet, at vi får sunde og velfungerende mennesker.

Men det betyder også, at individualisterne vælger venner frem for familien.

Nu blev vi så tvunget til at være sammen i familierne, skønt for nogen, men meget hårdt for andre.

Johannes Andersen, samfundsforsker, har skrevet en bog: "Og hvad får du så tiden til at gå med?" Om de nye gamle.

Han skriver blandt andet, at der er en stemme i baghovedet, der opfatter ham som gammel, og helst ikke må stikke hovedet for langt frem, for ikke at blive opfattet som et gammelt sludrechatol.

Men vi gamle skal gøre os synlige ved at gøre opmærksomme på de aktiviteter vi har gang i, vi skal demonstrere, at selvom vi er færdige med arbejdslivet, får vi ikke bare tiden til at gå.

Det er jo lige netop det vi gør i gilderne, plejer fællesskabet og får tiden til at gå.

Og så kan de kalde gilderne en uddøende organisation, og en flok gamle spejdere der prøver at arrangere spejderløb, koncerter etc.

Det har godt nok været lidt dæmpet i 2020, men hvor har vi været heldige i 3. Gilde, at vi fik gennemført vores 50-års jubilæum, vi blev voksne. Og nu skulle vi i gang med at realisere vores drømme og fremtid.

Men det blev et anderledes år, også dronningens nytårstale blev anderledes, noget som jeg bemærkede var hendes spørgsmål til os.

Hun spurgte: "Hvad er det, der virkelig betyder noget for os? Som samfund og som mennesker? Og hvad kan vi tage med os?"

Ja, hvad er det der virkelig betyder noget for os. Jeg nævnte, at vi foretrak vennerne fremfor familien tidligere, men skal jeg svare, bliver svaret helt klart, jeg foretrækker familien, det forgangne år har fået mig til at forstå, hvor meget min familie betyder.

For mig betyder familien alt.

Og hvad er det så samfundet betyder for mig? Jeg bliver mere og mere klar over hvor dybt forbundet, vi som samfund er med hinanden, vi er hinandens verden, vi ved aldrig, hvornår vi står med et andet menneskes skæbne i vores hånd.

Kierkegaards budskab til os er:

"Det vigtigste er, at du forstår,
at du ikke kan være en anden end den du er.

Prøver du på at være en anden end den du er, ved at spille roller,
viser de sig med det samme i form af nervøsitet,
angst og på længere sigt fortvivlelse.

Vælger du derimod dig selv i kraft af din personlighed,
som du har fået, vælger du samtidig meningen med livet.

Ja, her var lige individualisering igen, men en anden individualisering.

Fællesskaberne betyder meget, det er i samvær med andre vi spejler os selv, får nye ideer, jeg tænker på
gildecafeen, og hvor har jeg savnet den. Tænker på samværet, men også alt det vi gik glip af op til jul.

Vi har bygget et samfund op, desværre med en ide om menneskets overlegenhed.

Men virussen har vist, at netop ideen om menneskets overlegenhed altid har været en illusion, og nu er det på tide
vi indstiller os på en mere beskedne plads i planetens liv.

Vi er godt i gang med, globalt at bekæmpe forurening, har indset at hvis vi ikke er nået til et endepunkt, er det
nødvendig at komme til et vendepunkt, og det er det både miljømæssigt og medmenneskeligt.

Spejderlov og gildelov er anvisninger på både miljø og medmenneskelighed.

Vi har lært ydmygheden både overfor hinanden og naturen, lært at behandle hinanden med respekt og naturen med
nænsomhed.

Virussen har vist os, at vi må ændre adfærd, at vi ikke bare kan styre alt.

Som dronningen sagde, "hvad kan vi tage med os?"

Ja, hvad kan vi tage med os?

At vi er meget små, når vi rammes globalt af krig, sygdom og ondskab.

Krisen har vist, hvor vigtigt det er, at vi tager fat på det nye år, med næstekærlighed og sammenhold og ikke mindst
tillid, tilliden findes, på samme måde som kærligheden. Det er nogle af K. E. Løgstrups suveræne livsytringer, dem
kan vi ikke skabe i samfundet, dem har vi i os, lad dem blive ledestjerner i det nye år.

Godt nytår, godt gildeår.

Jo mere magt man har, jo mere afmægtig finder man ud af, hvor afmægtig man er.